

מְגִילַת רוּת

לפני הרבה הרבה שנים היה המעשה, עוד לפני שבית
 המקדש היה קים בירושלים.
 איש עשיר וחשוב היה אז בבית לחם, ושמו אלימלך.
 ולאלימלך אישה צדקת, ושמה נעמי. גם שני בנים היו לו:
 שם האחד- מחלון, ושם השני- כליון.
 ימים עצובים היו הימים ההם, כי היה רעב בארץ ישראל.
 וכל היהודים היו רעבים ועצובים.
 באו העניים הרעבים אל אלימלך העשיר ובקשו ממנו:
 "אלימלך! תן לנו אכל! אנו רעבים!"
 כך באו עניים כל היום אל ביתו של אלימלך ובקשו ממנו
 אכל.
 חשב אלימלך:- אולי כדאי לי לעזוב את ארץ ישראל וללכת
 לארץ אחרת שאין בה רעב."
 לקח אלימלך את אשתו ואת שני בניו ונסעו יחדיו לארץ
 מואב.

היכן גר אלימלך?
 _____
 מי הייתה אשתו של אלימלך?
 _____
 מי היו בניו של אלימלך?
 _____
 לאן עבר אלימלך לגור?
 _____
 מדוע?

לא עבר זמן רב ואלימלך קיבל ענש על המעשה אשר
 עשה. כל כספו אבד לו והוא נעשה עני.
 ואחרי כן חלה אלימלך ומת.

נשארה נעמי לבדה עם שני בניה, והיא עניה וחסרת כל.
 גדלו הבנים, מחלון וכליון, שם, בארץ מואב בין הגוים.
 לקח לו מחלון אשה גויה, ושמה רות.
 וגם כליון אחיו לקח לו אשה גויה, ושמה ערפה.
 אזי ואבוי! מה קרה?
 קבלו גם מחלון וכליון את עונשם וגם הם מתו.

איזה עונש קיבל אלימלך?

_____ , _____ , _____

עם מי התחתן כליון?

_____

עם מי התחתן מחלון?

_____

עתה נשארה נעמי לבדה, בלי אלימלך ובלי הבנים,
 בודדה, עצובה ומסכנה.

מיד החליטה נעמי לחזור לארץ הקדושה.

"אני רוצה לחזור לארץ ישראל", אמרה נעמי לכלותיה.
 "אינני יכולה לשבת פה עוד בין הגוים".

אך פלותיה המסורות של נעמי אהבו אותה כל כך ולא רצו
 להשאיר אותה לבדה.

"גם אנו רוצות ללכת לארץ ישראל", בקשו ממנה רות
 וערפה.

הלכה נעמי לדרכה, ורות וערפה מלוות אותה.

מה החליטה נעמי לעשות לאחר מות בניה?

_____

כְּאִשֶּׁר קָרְבוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אָמְרָה נְעָמִי לְכֹלֹתֶיהָ:
 "שְׁבִנָּה בְנוֹתַי! שְׁבִנָּה לְבֵיתֵינוּ!
 הַקֶּבֶד"ה יִתֵּן לָנוּ שָׂכָר טוֹב עֲבוּר כָּל הַחֹסֵד,
 שְׁעֲשִׂיתֵן עִמָּדַי".

"לא!" בְּקִשׁוֹ רוּת וְעֹרְפָה, "אָנוּ אֵינָנוּ רוֹצוֹת לְחַזֵּר הַבַּיְתָה,
 אָנוּ רוֹצוֹת לְחַזֵּר עִמָּךְ לְאֶרֶץ".

"בְּנוֹתַי הַיְקָרוֹת!" הִסְבִּירָה נְעָמִי לְכֹלֹתֶיהָ. "לֹא תוּכְלֶנָה
 לְלַכֵּת אֵתִי לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי הֲלֹא אֲתֵן יוֹדְעוֹת שְׁלֵיהוּדִים יֵשׁ
 הַרְבֵּה הַרְבֵּה מִצּוֹת, וְאִיךָ זֶה תוּכְלֶנָה לְקַיֵּם אוֹתָן? הֲרִי אֲתֵן
 רְגִילוֹת לְחַיּוֹת כְּמוֹ גּוֹיֹת! חֲזַרְנָה הַבַּיְתָה בְּנוֹתַי.
 שְׁמַעְהָ עֹרְפָה לְדַבְּרֵי נְעָמִי, נִשְׁקָה לָהּ וְחֲזְרָה לְבֵיתָה. אַךְ
 רוּת לֹא הִסְכִּימָה בְּשׁוּם אִפְסָן לְהִפָּרֵד מִנְעָמִי. הִיא רָצְתָה
 בְּכָל לַיְבָהּ לְהִיּוֹת- יְהוּדִיָּה.

"אֲנִי רוֹצָה בְּכָל לַבִּי לְהִיּוֹת יְהוּדִיָּה כְּמוֹךָ. תִּמְיֵד אֶהְיֶה
 מְאֻשְׁרֶת וְשִׂמְחָה, שְׂאוּכַל לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה".
 רָאֲתָה נְעָמִי, שְׂרוֹת טוֹבָה כָּל-כָּךְ וְשֵׁהִיא רוֹצָה בְּאֻמַּת לְהִיּוֹת
 יְהוּדִיָּה, וְלֹא הִפְצִירָה בָּהּ עוֹד.

כְּתַב נְכוֹן/ לֹא נְכוֹן

רוּת וְעֹרְפָה רָצוּ לְחַזֵּר לְאֶבְיָהּ _____
 נְעָמִי בְּקִשָּׁה מֵהֶם לְשׁוּב לְבֵיתָן _____
 עֹרְפָה שְׁמַעְהָ לְדַבְּרֵי נְעָמִי וְחֲזְרָה לְבֵיתָה _____
 רוּת לֹא הִסְכִּימָה לְהִפָּרֵד מִנְעָמִי _____

וכך המשיכו נעמי ורות ללכת יחדו, עד שהגיעו לבית-לחם
בארץ-ישראל.

כאשר ראו נשי בית-לחם את נעמי, - ממש נבהלו!
"הזאת נעמי???" "הזאת נעמי העשירה...???" - הרי היא
נראית עכשו כל-כך מסכנה!!"
"אל תקראנה לי, נעמי! קראנה לי מרא, כי מר לי, מר לי
מאד!" אמרה נעמי.
רחמו כלן על נעמי המסכנה והצטערו מאד בצערה.

כיצד בקשה נעמי שיקראו לה ומדוע?

יום אחד פנתה רות אל נעמי ותאמר:
"אולי אלך אל השדה ללקט מעט שבלים? הנה בבית אין
לחם לאכול".
"כן, כן!" אמרה נעמי "בתורתנו הקדושה ישנה מצוה -
להשאיר לעניים מתנות מן השבלים אשר בשדות.
שתי שבלים, שנפלו מיד הקוצר, מתר לך לקחת אותן, כי
הן, לקט.
הקשיבה רות היטב לדברי נעמי חמותה ועשתה ככל אשר
צויתה.
יצאה רות לדרכה, והנה הגיעה לשדהו של איש עשיר
וצדיק, ושמו בעז. ורות לא ידעה, כי בעז ממשפחת
אלימלך הוא.
לקטה רות את השבלים, אשר בשדה בעז, ככל שלמדה
מפי חמותה.
והנה - הגיע בעז אל השדה,
התבונן בעז בקוצרים אשר בשדהו, והנה נערה עניה, והיא
חכמה וצנועה כל-כך - רק שבלת אחת או שתיים היא
מלקטת, וכאשר היא צריכה להרים את השבלים, איננה
מתכופפת, אלא כורעת דרך צניעות ומלקטת.

מה בקשה נעמי מרות?
 לשדה של מי הלכה רות?
 כיצד הרימה רות את השיבולים?

**"למי הנערה הזאת?" שאל בעז את הקוצרים.
 "זו הנערה, אשר חזרה עם נעמי מארץ-מואב", ענו
 הקוצרים.**

**כאשר שמע זאת בעז, נגש אליה מיד ואמר:
 "מהיום והלאה בואי תמיד אלי, אל תלכי ללקט בשדה
 אחר. ואם את רעבה או צמאה, תקבלי אצלי אכל ומשקה".
 "מדוע- זה אמצא חן בעיניך!" התפלגה רות.
 "כבר שמעתי, שמעתי", אמר לה בעז, "את כל הטוב
 והחסד, אשר עשית עם חמותך. ישלם לך השם את
 שכרך!"**

צטט(העתק) מה אמר בעז לרות

_____

_____

**עשתה רות כדבריו, וכשגמרה ללקט את השיבולים, אכלה
 בביתו של בעז, ומן האכל שלה השאירה גם בשביל נעמי.
 הוציאה רות את השבילים, שלקטה, וגם את האכל,
 שהשאירה בשביל חמותה.**

**"ראי!" אמרה רות אל נעמי, את כל זה אספתי בשדהו של
 איש אחד, ושמו בעז. כל-כך טוב היה האיש, וכל-כך יפה
 התנהג עמי! אפילו לאכל נתן לי!"**

**כאשר שמעה זאת נעמי, שמחה מאד ואמרה:
 "הרי בעז הוא קרוב שלנו – ממשפחת אלימלך. חסד גדול
 עשה השם עמך, שהובילך ללקט בשדהו.**

מהיום והלאה תלכי רק לשדה הזה".

מה עשתה רות עם האכל שנסאָר לה? _____
 האם נעמי הפירה את בעז? _____

**והנה הקשיבו – מה קרה?!!!
 כאשר ראה בעז את מעשיה הטובים של רות –
 כמה היא טובה וצנועה – נשא אותה לאשה. ולרות
 הצדקת נולד בן צדיק, ושמו – "עובד".
 מה גדולה היתה השמחה!
 ולעובד נולד בן צדיק, ושמו ישי.
 ולישי נולד בן צדיק, ושמו דוד.
 כאשר גדל דוד הצדיק, היה למלך על ישראל –
 הלא הוא דוד המלך.
 זכתה רות הצדקת להיות סבתו של דוד המלך – בגלל
 מעשיה הטובים.**

מה עשה בעז כשראה את מעשיה הטובים של רות?

_____
 _____

פיצד קראו לבנם של בעז ורות? _____

מי נולד לעובד? _____

בזכות מה זכתה רות להיות סבתא של דוד המלך?

_____
 _____

